

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

9. In aquas lapsa, feliciter reddita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

VIII.

Prou. 8. 3 r.

Pindar.
Hymn. 5. O-
lympiacon.
Euripides in
Supplicibus.Herodotus
lib. 3. Sabel-
licus lib. 7.
Ænead. 2.

Sic ludens in orbe terrarum diuina sapientia, tristia latis, lætæque tristibus permiscet, vt neque miseri desperent, neque felices insolescant, &, contra Pindari præceptum, Dij esse velint.

τῶν γὰρ ἐν βροτοῖς

ὅσα ἐστὶν ἄδὲν ἀγέλας εὐδαιμονεῖν.

Siquidem vniuersis rebus in mortalium

Nil continenter & vndecumq; prosperum est.

Nam et si caelestes orania possunt, tamen fallit illud prouerbiū: *semper feliciter cadunt Iouis taxilli.* Quanquam enim ita Deus quibusdam fauet, vt vel inuitos beare velle videatur, tamen neque tunc est insolescendum. De Polycrate Samiorum tyranno proditur, (quod & Nazianzenus versibus complexus est) cum summa frueretur felicitate, admonitum ab Amasi Ægyptiorum rege, vt aliquo saltem, quamuis leui incommodo, tantam interromperet fortunæ tranquillitatem. Annulum ergo in mare proiecit, quem habebat charissimum, eiusque iactura vehementer dolere videbatur. Paulò post piscator quidam captū piscem Polycrati dono obtulit, quo exenterato, ille idem annulus in visceribus repertus est, quem Polycrates abiecerat, quasi non posset esse infortunatus. Sed nec illud ipsum quidem bonum omen fuit. Quare ibi tunc Amasis Polycrati amicitiam renunciaisse dicitur, cum apertè deprehenderet, fortunam, ad grauiores casus, eum referuare. Nec defuit euentus. Ab Oræte enim Darij regis præfecto, in fumo Mycalensis montis iugo, cruci affixus est. Eò nempe vsq; fortuna illum extulit, quæ à Comicis initijs orsa, in fine paratragædiatur. *Fronti nulla fides.* Si venit, renidente vultu, cogita, cum furore abituram. Si cum alijs sæua est, tibi parcat; suspectam habe clementiam: nam moræ vsuram exiget. Est sæpe fauor Dei, mala euadere. Maius tamen diuini amoris indicium est tribulatio, quàm prosperitas. *Quoniam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei.* Vnde, quem diligit Dominus, castigat.

Aët. 14. 2 r.
Hebr. 12. 6.

IX.

Matt. 17. 26.

Non tamen ita semper castigat, vt nullis lætis eiusmodi euentis exhilaret. Qua de caussa S. Benno clauem in aquas proiectam, à pisce; S. Franciscus Xauerius Crucem in mare prolapsam, à cancro recepit. Quæ talia, sine Numine, non fieri ostendit illud, quod Christus Petro dixit: *Vade ad mare, & mitte hamum: & eum piscem, qui primus ascenderit, tolle; & aperto ore eius, inuenies staterem,* Sciuit ergo Christus & staterem in ore piscis; & piscem eum

eum primum ascensurum; & fecit, ut primus ascenderet; & fortasse staterem in ore piscis solo verbo formavit. Illius ergo, non *Fortune*, favore hæc talia accidunt, ad iuuandos homines, in tempore opportuno, aut consolandos; si quidem ipsi fauorem non repudient, aut in odium conuertant benefactoris; vel *Fortune* bonæ munus non sinant ab alijs euerri.

Omnem admirationem superat, quod S. Adamannus Scotus, de S. Columba itidem Scoto, qui circa annum Domini 565. floruit, simplici, sed veraci stilo commemorat. Ad S. Columbam Presbyterum, in Scotia versantem, aliquando venit plebeius homo, eius regionis incola, quæ stagno Aporico est adlita, extrema egestate pressus. Quippe qui neque se amplius præ inopia, ne dum uxorem ac liberos poterat sustentare. Miseratione tactus Columba, pauperum pater, I, inquit, contum tibi, in vicina silua, succidito, & actutum ad me afferto. Paret ille, & fustem bene magnum robustumque festinatò apportat. Sanctoque viro porrigit. Eum ille cultro inspicat, manu benedicit, atq; precantibus verbis sacrat. Sic præparatum pauperculo, elemosynæ nomine, reddit, eum dicto: Hoc verum diligenter asserua, quod neque homini, neque pecori damnosum fore, scito. Porro, pro nassa, pro hamo, pro fuscina erit; nam feras, bestiasque aquatiles & volatiles, & siluestres, esui idoneas tibi figet capièrque ad satietatem. Neque deerit tibi familiæque tuæ esca, quàm diu sudes tibi hæc non deerit. Quid mendico tunc lætius fuit beatus? Non poterat se capere, præ lætitia, ex Codro Cræsus repente factus. Currit lætus domum, non iam baculum, sed virgam diuinam secum afferens, vxorique opes suas exultabundus ostendit. Mox in siluam abit, atque loco ab omnibus vijs remoto in terram defigit, eaque nocte, ita depactum verum relinquit. Die reuecto, spe ardens, ad eundem locum recurrit, & indutum eo miræ magnitudinis ceruum reperit, assatum iam utique, nisi ignis defuisset. Ad hunc modum, singulis noctibus aut diebus, prædam inuenit conto hærentem, iam ceruum, iam aprum, iam damam, iam aliam feram culinæ maturam. Neque verò ferinis carnibus suam tantum familiam, sed totam etiam viciniam abundè satiauit; cui, quod propriæ necessitati superfuerat, haud exiguo lucro, vendidit. Multi mortales non sunt suæ felicitatis patientes; sed, cum illis bellè est, *Fortuna* ianuam obstruunt, non, ne exeat, sed ne intret. Quamobrem &

X.
S. Adaman.
Scot. l. 2. de
vita S. Co-
lumbæ. c. 24.
Et Henric.
Canisius tō.
5. Antiq.
Lect.